

ΜΙΑ ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΔΙΚΗ

ΜΕΤΑΞΥ

Γερασίμου Φραγκισκάτου και τῆς συζύ-
γου του Λάμπρος θυγατρὸς
Νικ. Ἀθανασούλη

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗΣ

ΑΓΜ. 1036

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1918

ΤΥΠΟΙΣ Ν. Γ. ΚΑΡΓΙΩΤΑΚΗ
ΙΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ, ΙΙ

1918

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.
Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Γεωγ. Βογοπούλου Προεδρεύοντος (κωλυομένου τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων δικαστῶν) Εἰσηγητοῦ Ἰω. Ἀντωνιάδου καὶ Π. Κερασιώτου, Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τὴν 15 Νοεμβρίου 1917, παρουσία τοῦ τε Εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Α. Σιάτου, (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελῆος καὶ τῶν ἀρμοδιοτέρων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Δ. Δαμιανοῦ: ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς κατωτέρω ὑποθέσεως
Μεταξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Γερασίμου Φραγκισκάτου κατοίκου Νέου Φαλήρου τοῦ Πειραιῶς, παρόντος καὶ διορίσαντος πληρεξουσίου του ἐπ' ἀκροατηρίου τοὺς παρόντας δικηγόρους Χρ. Σκαπέσον καὶ Σπυρ. Θεοδωρόπουλον.— καὶ.

Τῆς ἐναγομένης συζύγου του Λάμπρος θυγατρὸς Νικολάου Ἀθανασούλη κατοίκου Πειραιῶς, παραστάσης διὰ τῶν πληρεξουσίων της δικηγόρων Παντελῇ Γ. Λιβαδᾶ καὶ Θ. Παπαϊωάννου.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1916 ἀγωγῆς του, ἐξέθεσεν ὅτι: Μετὰ τῆς ἀντιδίκου ἦλθεν εἰς γάμον τελεσθέντα κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας ἐν Ἀθήναις τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1900. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου δὲ ἀπέκτησε τὰ ἐξῆς ἐν ζωῇ ὑπάρχοντα σήμερον τέκνα 1) τὸν Νικόλαον διατρέχοντα σήμερον τὸ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, 2) τὸν Κωνσταντῖνον διατρέχοντα τὸ 11ον ἔτος τῆς ἡλικίας του 2) τὴν Εὐφροσύνην διατρέχουσαν τὸ 8ον ἔτος τῆς ἡλικίας της 4) τὴν Ἀγαθὴν διατρέχουσαν τὸ 4ον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἐκ τούτων ἡ Εὐφροσύνη υἱοθετηθεῖσα δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 4944 τοῦ ἔτους 1909 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου παραμένει παρὰ τοῖς θετοῖς αὐτῆς γονεῦσι Θεολόγον καὶ Καίτην Ζωγράφου, Καίτοι δὲ αὐτὸς ὑπῆρξε πρότυπον συζύγου καὶ φιλοστοργωτάτου Πατρὸς ἢ σύζυγός του αὕτη οὕσα κακοῦ χαρακτῆρος κακεντρεχοῦς καὶ ὑπούλου κατ' ὁρθεώσε νὰ κρύπτῃ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος της. Προϊόντος ὁμως τοῦ χρόνου κατεδηλώθη ὁ χαρακτήρ αὐτῆς, ἐφανερώσεν ὅλον τὸ μῖσος της ἐναντίον του καὶ τῷ κατέστησε τὸν

βίον ἄχαριν. Ἀπὸ τριῶν ὅμως καὶ ἡμίσεως ἔτων τῷ κατέστησε τὸν βίον ἀληθὲς μαρτύριον. Διεροήγνηε τὰ γραφεῖά του, διήρπαζε καὶ ἀπέκρουπτε τὴν ἐμπορικὴν του ἀλληλογραφίαν, τὸν ἀπεκάλει δι' ὅλων τῶν αἰσχροτάτων ἐπιθέτων ἐνώπιον τῶν τέκνων του, τῶν ὑπηρετριῶν, τῶν ἐπισκεπτῶν, καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς Πλατείας, προεκάλει σκάνδαλα εἰς τρόπον ὥστε νὰ διεγείρηται ἡ κοινὴ προσοχὴ καὶ περιέργεια νὰ γίνητε συνάθροισις κόσμου κάτωθι τῆς ἐν Πειραιεῖ συζυγικῆς των οἰκίας. Προσεπάθει διὰ παντίων τρόπων νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων του τὸ μῖσος καὶ τὴν περιφρόνησιν κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ταῦτα ὅμως ὑπέμενον χάριν τῶν ἀτυχῶν του τέκνων. Ἀλλ' αὕτη προέβη καὶ παρεταίρω ὅτι: τὸν ἐσυκοφάντησε διαδίδουσα τὴν μυσαρὰν συκοφαντίαν, ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός του, ὅτι διετέλει εἰς ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τῆς γραίας μητρὸς του, τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς ἀνεψιάς του. Δὲν ἠρκέσθη δὲ εἰς ταῦτα μόνον ἀλλ' ἀνεμίγνυε, ὥς ἐσχάτως ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ εἰρημένον χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον, ἐντὸς τῆς τροφῆς του μαγικὰ φάρμακα (φύλτρα). Πάντα δὲ ταῦτα διέπραττεν, ἵνα ἐκ τῶν στεναχωριῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐσκεμμένως, διὰ τῶν εἰρημένων πράξεών της, τὸν παρήγαγε καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίρροήν των μαγικῶν φαρμάκων, ἀποθάνει, ἐπιβουλευομένη οὕτω τὴν ζωὴν του. Πράγματι δὲ, συνεπεία τῶν ἀνωτέρω πράξεων τῆς ἀντιδίκου, ἡσθένησε σοβαρῶς κατὰ τὸν Μάϊον καὶ Ἰούνιον τοῦ 1915 παθὼν ἐξ ἀνθρακος, στερούμενος δὲ οἰκογενειακῆς πιριθάλψεως, διότι ἡ ἀντίδικος ὅχι μόνον δὲν τὸν περιέθαλπιτεν ἀλλ' ἐμπόδιζε καὶ τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τὸν ὑπηρετῇ, κατέφυγεν εἰς τὸ Θεραπευτήριον «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» ὑποστὰς ἐκεῖ ἐγχείρησιν διατρέξας κίνδυνον θανάτου ἐκ γενικῆς δηλητηριάσεως. Μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν του ὥς ἐκ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ἡ ζωὴ του καὶ ἡ ὑγεία του εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκίαν, ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων λόγων, παραλαβὼν μίαν βαλίτσαν μὲ ὀλίγα ἀσπρόρουχα ἐκ τῆς συζυγικῆς οἰκίας ἀπῆλθε ταύτης καὶ ἔκτοτε συγκατοικεῖ μετὰ τῆς γραίας μητρὸς του εἰς τὴν ἐν Νέῳ Φαλήρῳ τοῦ Πειραιῶς ιδιόκτητον οἰκίαν του. Ἡ ἀντίδικος ὅμως σύζυγός του βλέπουσα ματαιούμενον τὸν σκοπὸν ὃν ἐπεδίωκε διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν της, ὅστις ἦν ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς του, ἐπεβουλεύθη πολλάκις καὶ ἄλλως τὴν ζωὴν του, ἰδίᾳ δὲ ἀπεφάσισε τὴν δολοφονίαν του καὶ ἀπετάνθη, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κατὰ Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1916 εἰς πρόσωπα τῆς

ἐμπιστοσύνης της εἰς τὰ ὅποια ὑπεσχέθη ἀμοιβὴν διὰ νὰ τὸν δολοφονήσουν, διεπραγματεύθη δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὴν ἀγορὰν ὀπλῶν καὶ σφαιρῶν. ἵνα φέρῃ τὸν ἐγκληματικὸν της σκοπὸν εἰς πέρας, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα εἴτε ἐκ φόβου εἴτε ἐκ συναισθήσεως διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος ὅπερ θὰ διέπραττον, ἠρνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἐγκλημα τοῦτο.

Ἐκτὸς τούτων ἡ ἀντίδικος σύζυγός του κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ « Εὐαγγελισμὸς » νοσηλείας του καὶ κατόπιν, ἦτοι κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1916 ἐσύχναζε καὶ παρευρίσκετο ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του εἰς θέατρα καὶ καφωδεῖα σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν μικρὰν θυγατέρα των Ἀγαθὴν. Πολλάκις δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1915 μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου 1916 ἐγκατέλειπε τὴν ἐν Πειραιῇ συζυγικὴν οἰκίαν καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐταξίδευε διαμένουσα καὶ διανυκτερεύουσα εἰς Ξενοδοχεῖα καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς ἰδίῳις αὐτοῖς γονεῦσι καὶ δὴ κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1916 ἐν ἀγνοίᾳ του ἄνευ τῆς ἀδείας του καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του κοὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ λόγους ἐξητήσατο. § Νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγή του.

Νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένος ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀντιδίκου συζύγου του Λάμπρος θυγατρὸς Νικολάου Ἀθανασούλη ὑφιστάμενος γάμος καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἀντίδικος εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀγωγῆς συζητήσεως γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1342 (1916) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου διατάξασα μαρτυρικὰς ἀποδείξεις. Κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ διεξαχθεισῶν τῶν διαταχθησῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, εἰσῆχθη καὶ αὐτίς ἡ ἀνωτέρω ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Προκειμένης δὲ συζητήσεως κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης δικάσιμον συνελεύσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2396 ἐ. ἐ. πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου παρέστησαν οἱ διάδικοι ὥς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης εἴρηται. Οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν ὁποίων διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών των ἠτήσατο τὰ ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Εἰσαγγελεύοντος

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις ἔρχεται πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τῶν ταχθεισῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1342 (1916) ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἄνω μνησθείσης ἀποφάσεως ὁ ἐνάγων ὑποχρεώθη ν' ἀποδείξῃ τὰ ἐξῆς πραγματικὰ γεγονότα τὰ θεμελιοῦντα τὴν ἀγωγὴν του ἥτοι.

1) Ὅτι ἡ ἐναγομένη σύζυγός του ἐπιβουλεύθη τὴν ζωὴν του α) δι' αἰσχυρῶν ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν β) διὰ μαγγανειῶν καὶ φύλτρων ἅτινα ἔρριπτεν εἰς τὰ φαγητά του ὅπως τὸν θανατώσῃ καὶ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὁποίων ἔπαθε ἄνθρακα γ) κατέφυγεν εἰς δολοφόνους ὑποσχεθεῖσα αὐτοῖς ἀμοιβὴν ὅπως τὸν δολοφονήσωσι δ) ἠγόρασεν ὅπλα καὶ φυσίγγια ὅπως τὸν φονεύσῃ διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν.

2) Ὅτι ἐφοίτα ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του εἰς θέατρα καὶ καφωδεῖα.

3) Ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν συζυγικὴν οἰκίαν κατ' Αὐγούστον 1914 καὶ.

4) Ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν συζυγικὴν οἰκίαν κατὰ Φεβρουάριον 1916.

Ἐπειδὴ διὰ τὰ ἄνω θέματα ἐξητάσθησαν παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων σωρεῖα μαρτύρων ἐπὶ μακρότατον χρόνον καὶ ἀπησχολήθησαν τὰ ἐκάστοτε δικαστήρια ὑπὸ ἀπειρίας ἐνστάσεων ἐξαιρέσεων διαφόρων μαρτύρων καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δέον νὰ ἐξετασθῇ **ἐν λεπτομερείᾳ** κατὰ πόσον ἠδυνήθη ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ ἕκαστον τῶν ἐπιβληθέντων αὐτῶν καὶ δῇ.

1) Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου οὐδόλως ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν του διὰ τῶν ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν, ἄλλως δὲ οὔτε συκοφαντικαὶ κατὰ τοῦ συζύγου τῆς ἀπεδείχθησαν καὶ ἂν τυχὸν δὲ ὕβρισεν ἐνίοτε, ὥς κατατίθεται ὑπὸ τῶν μαρτύρων, τοῦτο ἀποδοτέον καὶ εἰς τὸν νευρικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα ὅστις κάποτε ἐκτύπησεν ταύτην (κατάθεσις Μ. Πετράκη) καὶ **εἰς τὸ φυσικὸν δικαίωμα τῆς ἀμύνης** καὶ τὴν σύγχισιν καὶ ταραχὴν ἣν αὕτη ὑφίστατο ἐκ τῶν συχνῶν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς διενέξεων, ἄλλως δὲ οὔτε αἱ συκοφανταίαι ἀποτελοῦσιν ἐπιβουλὴν τῆς ζωῆς τοῦ ἐνάγοντος, οἷαν ἐννοεῖ καὶ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

2) Προκειμένου περὶ φύλτρων καὶ μαγγανειῶν ἅτινα ὡς ἰσχυρίσθη ὁ ἐνάγων μετεχειρίσθη ἡ ἐναγομένη πρὸς ἐπιβουλὴν τῆς ζωῆς του. καὶ ἐξ ὧν ἔπαθεν ἄνθρακα οὗτος, **οὐδὲν ἐκ τούτων ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ** οὐδεὶς δὲ μάρτυς βεβαιοῖ τοῦτο ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἀλλὰ μόνον εἰς βεβαιεῖ ὅτι ἤκουσεν ὅτι ἡ ἐναγομένη μετέβη εἰς τινα μάγισσαν, ἀλλ' ἐνῶ ἠδύνατο κάλλιστα ὁ ἐνάγων νὰ καλέσῃ καὶ ἐξετάσῃ τὴν μάγισσαν ταύτην ὡς μάρτυρα δὲν τὸ ἔπραξε, ὁ δὲ ἄνθραξ ὃν διατεί-

νεται ὅτι ἔπαθεν ἐκ τῆς χρήσεως τῶν φύλτρων καὶ μαγγανειῶν, κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Δελλαπόρτα καὶ τῶν λοιπῶν ἱατρῶν ὑπὸ ἱατρικὴν ἔποψιν **ἡ χρῆσις μαγγανειῶν καὶ φαρμάκων μαγικῶν εἶναι ἐντελῶς γελοία** καὶ οὐδὲν δηλητήριο ἐῖναι ἱκανὸν νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ὁργανισμοῦ οὕτως ὥστε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐνέργειαν του διὰ τῆς ἐμφανίσεως ἄνθρακος, ὅστις εἶναι νόσημα μολυσματικὸν ὀφειλόμενον εἰς εἰδικὸν μικροβίον ἐνεργοῦν τοπικῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος (ἴδε ἐν λεπτομερείᾳ κατάθεσιν κ. Δελλαπόρτα καὶ λοιπῶν ἱατρῶν), συνεπῶς καὶ ὁ β'. οὗτος λόγος τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς ἀναπόδεκτος ἐστὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου.

3) Ὅτι ἡ ἐναγομένη κατέφυγεν εἰς δολοφόνους, οὐδόλως ἀποδεικνύεται, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη θεωρηθῇ τοῦτο ἀληθές δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένην ἐπιβουλήν τῆς ζωῆς ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀρχὴ ἐκτελέσεως τῆς πράξεως.

4) Τὰ αὐτὰ ρητέον καὶ διὰ τὸν ἕτερον λόγον τῆς ἀγορᾶς ὅπλων καὶ φυσιγγίων.

5) Ἐξεταστέον ἤδη ἂν ἀπεδείχθῃ ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐφοίτα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ συζύγου της εἰς **θέατρα** καὶ **καφωδεῖα** καὶ κατὰ πόσον ἡ φοίτησις αὕτη ἀποτελεῖ λόγον διαζεύξεως. Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐναγομένη κατοικοῦσα μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς Νέον Φάληρον, παρελάμβανε τὰ τέκνα της καὶ μετέβαινε καὶ ἐκάθητο πρὸς ἀναψυχὴν εἰς τὸν ὑπαίθριον κινηματογράφον τοῦ « Ἀκταίου », ἀλλ' ἡ μετάβασίς της εἰς τὸν **κινηματογράφον** ἐκεῖνον δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ λόγον διαζεύξεως, τὸ μὲν **διότι δὲν πρόκειται περὶ θεάτρου καὶ καφωδείου** (ὡς ἐννοεῖ τὸ δίκαιον τῶν Βυζαντίνων) τὸ δὲ **διότι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ συζύγου διὰ τὴν μετάβασιν ταύτην εἴτε ρητῇ εἴτε τεκμαιρουμένη ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος**, τουναντίον μάλιστα ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ σύζυγος πολλάκις, συνῆντα ταύτην μετὰ τῶν τέκνων των εἰς τὸ κέντρον τοῦτο καὶ ἠνείχετο τοῦτο χωρὶς νὰ διαμαρτύρηται καὶ νὰ τὸ ἀπαγορεύῃ, συνεπῶς καὶ ὁ λόγος οὗτος τοῦ διαζυγίου δὲν ἀποδεικνύεται, ἄλλως δὲ οὔτε καὶ ἐπὶ τοῦ νόμου ἐρείδεπαι κατὰ τὰ ἀνωτέρω **ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ μεταβάσεως εἰς κέντρον διαφθορᾶς**.

6) Φέρε ἤδη ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ἀποδεικνύεται ἡ κατ' Αὐγούστον 1914 ἐγκατάλειψις τῆς συζυγικῆς οἰκίας ὑπὸ τῆς ἐναγομένης παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐνάγοντος· ἐκ τῶν κατα-

θέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων ἐπιστολῶν τοῦ ἐνάγοντος ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐναγομένη κατ' Αὐγούστον 1914 ἐταξίδευσεν εἰς Κεφαλληνίαν τῇ συγκαταθέσει τοῦ συζύγου της **μετὰ τῶν τέκνων των** χάριν τῆς ὑγείας τῆς πασχούσης θυγατρὸς των ἐκ φυματιώσεως τῶν νεφρῶν (ἥτις καὶ μετὰ τινὰς μῆνας, ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των) ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπλήρωσε τοὺς ναύλους τῆς μεταβάσεως ταύτης τῆς ἐναγομένης μετὰ τῶν τέκνων των, ὅτι εἶχε τακτικὴν μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν της παρέλαβε ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ συνῶκει μετ' αὐτῆς μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1915 ὅτε ὁ ἐνάγων ἐγκατέλειψε τὴν συζυγικὴν ἐστίαν, ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῇ τις ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦτο ἐγένετο παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ συζύγου πάλιν δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον διαζεύξεως διότι ὁ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ ταξιδίου συνοικισμὸς τεκμαίρει τὴν συγγνώμην τοῦ συζύγου. Συνεπῶς καὶ ὁ λόγος οὗτος τοῦ διαζυγίου ἀναπόδεκτος τυγχάνει καὶ.

7) Ἀπομένει ἤδη πρὸς ἐξέτασιν ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ διαζυγίου ἡ ἐγκατάλειψις τῆς συζυγικῆς οἰκίας κατὰ Φεβρουάριον 1916 παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ συζύγου καὶ ἡ μετάβασις εἰς Κεφαλληνίαν, ἡ διανυκτέρευσις εἰς ξένας οἰκίας κ.λ.π. ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου **ὅτι τὸν Φεβρουάριον 1916 δὲν ὑπῆρχε συζυγικὸς οἶκος** (διότι ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1915 ὁ ἐνάγων διέλυσε τοῦτον ἐγκαταλείψας τὴν **σύζυγόν του**) καὶ ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἐναγομένη μετὰ τοῦ πατρὸς της καὶ τῶν τέκνων της μετέβη εἰς Κεφαλληνίον καὶ διέμεινε μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς της καὶ μετ' αὐτῶν, διὰ τὴν μεταβῆ δὲ εἰς Πύλαρον τῆς Κεφαλληνίας κατ' ἀνάγκην διέμεινε μετὰ τοῦ πατρὸς της καὶ τῶν τέκνων της εἰς τὰ διάμεσα ξενοδοχεῖα μέχρι τῆς ἀφίξεως καὶ ἐγκαταστάσεώς εἰς τὴν ἐν Πυλάρῳ πατρικὴν οἰκίαν, συνεπῶς καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος λόγος διαζεύξεως τελείως ἀναληθὴς ἀποδεικνύεται ἀφοῦ μετὰ τοῦ πατρὸς της συνεταξίδευσεν ἡ ἐναγομένη καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκεῖ διέμενε καὶ οὔτε ἐπὶ τοῦ Νόμου ἐδράζεται κατὰ τ' ἄνω ὁ λόγος οὗτος τῆς διαζεύξεως.

Ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ ἐντάσεις ἐξαιρέσεως καὶ ἀναξιοπιστίας διαφόρων μαρτύρων αἱ ὑποβαλλόμεναι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἀπορριπτέαι εἰσὶν ὥς νόμῳ ἀστήρι-

κτοι, ἄλλως δὲ καὶ μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὅψιν τῶν μαρτυριῶν τούτων, τὸ Δικαστήριον εἰς τὴν αὐτὴν κρίσιν ἄγεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν λοιπῶν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἄνω ἐκτεθειμένας ἐν πλάτει σκέψεις οὐδόλως ἀπεδείχθη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος καὶ δεὸν αὕτη ν' ἀποριφθῇ ὡς ἀναπόδεκτος, ἡ δὲ πληθὺς τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων μετὰ πείσματος ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν οὐδὲν ἐκ τῶν θεμάτων τῆς ἀγωγῆς ἠδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ, ἀλλὰ μόνον ἀσχολοῦνται πάντες, ἰδίως διὰ τὸν εὐερέθιστον χαρακτῆρα τῶν συζύγων τὸ ἀσιμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, δυστυχῶς ὅμως ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τὴν διάζευξιν ἔνεκα τοῦ ἀσιμβιάστου χαρακτῆρος καὶ τοῦ πείσματος τῶν συζύγων ὅπερ ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς πληθύος τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ ἐκ τῆς καταβληθείσης περὶ τὴν ὑπόθεσιν δικηγορικῆς ἐπιμελείας, δημιουργίας ἐνστάσεων ἐξαιρέσεως μαρτύρων κ.λ. ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων **καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἐνάγοντος** καὶ ὅπερ **πεῖσμα ὡς ἀντιλαμβάνεται τὸ Δικαστήριον** ὀφείλεται εἰς ἄλλους λόγους οἵτινες μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς δυνατόν νὰ ἐκλείψωσι καὶ κατορθωθῇ οὕτω ἡ παραιτέρω συμβίωσις τῶν συζύγων χάριν κυρίως τῶν τέκνων.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορίπτει τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν ὡς ἀναπόδεικτον καὶ Συμψηφίζει μεταξὺ τῶν διαδίκων τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1917 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτόθι τῇ 20 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ Προεδρεύων

Γεώργ. Βογόπουλος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Δ. Δαμιανὸς

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰανουαρίου 1918

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Τ. Σ.

Α. Σταυρίτης

ΒΙΒΛΙΟ
Μ. ΓΑΛ...

